

Василь Микитчин народився у сорочці – так думають його колеги, сім'я та й він сам. І кожного дня Василь Теодорович дякує Богу за врятоване життя. Коли був маленьким, любив, як і всі хлопці, гратися з іграшковою зброєю в руках. Але тоді й гадки не мав, що доля готує йому випробування справжньою війною...

Що таке Афганістан, тракторист 6-го розряду відбудовного поїзда Стрий знає не з чуток, там він воював майже два роки. Зараз про ті часи нагадують фотографії в альбомі, пісні Розенбаума, зустрічі з друзями-афганцями і пам'ять про жахіття війни...

Василь Микитчин походить із давньої залізничної династії. Загальний стаж, який родина присвятила праці на залізниці, налічує близько 300 років. Сам Василь Теодорович працює у відбудовному поїзді більше 30 років. Минулого року з нагоди Дня Незалежності України його нагороджено Подякою від начальника

зброї дивилися на все це круглими очима. Привезли нас на поселення в наметове містечко, і тут приїжджає ГАЗ-66, вистрибує капітан увесь спитнілий і кричить: "Наших во втором горном зажали". Пізніше я довідався, що то командир батареї ракетників гірського караулу, що здійснював охорону довкола Кабула, і саме там моджахеди здійснили напад на наші пости.

Тут же самохідна артилерійська установка (самоходка – трохи більша від танка, із калібром дула 150 мм) виїхала з парку і помчала на підмогу. А ми залишилися самі і не знали, що робити, хоч камінням відбивалися.

Тракторист відбудовного поїзда Стрий Василь МИКИТЧИН: "Нас захистили мамині молитви"



“Вечорами, коли було тихо і спокійно, сиділи з теперішнім кумом і теревенили про життя. Якраз тоді дали обіцянку після війни стати кумами, а той, у кого першим народиться син, мав назвати його Максимом – на честь січового полковника Максима Кривоноса. Бо він мав добре поставлений удар шаблюкою, рубав ворога навпіл аж до сідла. От і ми мали собі його за приклад, як відважну людину.

Після повернення зі служби я одружився скоріше, у мене народилися дві донечки. А у Володимира народився син, і він назвав його Максимом, а я став йому хрещеним батьком”.

залізниці, крім цього, у його активі чимало подяк і премій від керівництва за сумлінну працю.

– Я народився у 1962 році в селі Ганівці Жидачівського району. Згодом сім'я переїхала жити у Стрий, – розповідає Василь Микитчин. – Після школи пішов учитися на токаря в ПТУ №8, воно на той час було залізничним училищем. Після закінчення навчання у 1980 році трохи попрацював на заводі "Металіст". Згодом закінчив курси механіків і водіїв тягача, а після курсів пішов до армії. Це був березень 1981 року...

Зі Стрийського ДТСААФ його і ще 20 юнаків відправили у Хмельницький. Там хлопців переодягли у форму і відправили до Львова. А вже зі Львова молоді солдати полетіли в Ашхабад.

– Три місяці ми перебували на карантині в Кизил-Арваті, де готували навідників артилерійського знаряддя. Хоча у нас була група механіків-водіїв, але у військових квитках було записано "Годен в артилерію". Та коли на озброєння для транспортування гармат прислали тягачі, нашу групу таки перевели туди. Спочатку говорили, що в Ашхабаді організується ремонтна рота для обслуговування тягачів, і в ній будемо служити. А потім нам відверто сказали: "Хлопці, готуйтеся на Афганістан".

Дуже добре пам'ятаю перший день, коли ми прилетіли на околицю Кабула, в артполк. Довкола гори, у небі дві пари "вертушок", перестрілки, вибухи – йшла справжня війна. А ми молоді, без

За тиждень уже й ми пройшли справжнє бойове хрещення, вїхавши на супровід автоколонни. Так, під Джалалабадом, за 150 кілометрів від Кабула, ми півтора року забезпечували охорону дороги. Потім повернувся в Кабул. Там і дослужив до "дембелю", був машиністом чергового тягача, який мав вивозити на утилізацію зіпсуті боеприпаси.

Дякуючи Богу, всі, хто поїхав зі мною, а це 21 людина, повернулися додому живими. Тільки один втра-



тив на війні ногу. Хоча хвороби, які там чатували – тиф, малярія, жовтуха, дизентерія, – не минули безслідно. А ще запам'ятався дуже мінливий клімат. Кабул – найвищокогірніша столиця світу. Там холодно, а якщо переїхати 120 кі-

лометрів через Джалалабадський серпантин, одразу потрапляєш у субтропіки. Там уже несамовита спека.

– Зв'язок з рідними підтримували?

– У нас була можливість писати листи додому. Правда, не всі листи доходили, тому що в горах поштової скриньки не було. Ми

Якось ми поїхали в Термез (прикордонне місто) отримувати техніку. Там був великий польовий парк. Звідти літаком полетіли в Ташкент. Там офіцери тікали на тиждень додому, до сім'ї, а ми жили у місцевих, допомагали їм збирати помідори, плову наїдалися досхочу. Як отримували тягачі, то своїм ходом аж до Кабула, а це 550 км!

Під час служби в полку була велика ідальня, оскільки поруч був ще й піхотний полк. Крім ідальні, був навіть клуб. А на посту ми жили в землянках, будували кухню з глини і каміння. Словом, самі собі господарювали, як уміли, їли переважно консервовану їжу, або, якщо колись на мінне поле забігав баран, то мали свіжину.

Мусульмани того барана не їли з нами, тому що у них був свій ритуал. Щоб з'їсти баранину, вони мали по-особливому його зарізати – повернути голову в бік Мекки і тоді його обезголовити.

– Багато хлопців з України там зустріли?

– Звичайно, наших було багато. Потоваришував із Василем Стециком зі села Вовче Івано-Франківської області.

Вечорами, коли було тихо і спокійно, сиділи з теперішнім кумом і теревенили про життя. Якраз тоді дали обіцянку після війни стати кумами, а той, у кого першим народиться син, мав назвати його Максимом – на честь січового пол-

ковника Максима Кривоноса. Бо він мав добре поставлений удар шаблюкою, рубав ворога навпіл аж до сідла. От і ми мали собі його за приклад, як відважну людину.

Після повернення зі служби я одружився скоріше, але у мене народилися дві донечки. А коли у Володимира народився син, він назвав його Максимом, а я став йому хрещеним батьком.

– Що давало бадьорості духу під час служби в Афганістані?

– Основною думкою, бажанням було якнайшвидше повернутися додому. І весь час молилися... Молилися всі хлопці...

А ще самі собі влаштовували розваги: святкували дні народження, Новий рік. Був салют і феєрверки. Пиріжки пекли, сюрпризи робили. Я навіть деякий час працював помічником кухаря – ліпив вареники ще й інших солдатів цьому вчив. Хоча продукти довозили невчасно. Хтось тішився, коли отримував листи з дому, а до когось вони не доходили. От ми з товаришем на ім'я Євген, що походив із Житомира, читали вголос листи від наших батьків. Ділилися радісними новинами... На жаль, Євгенові не вдалося повернутися живим із цієї війни.

– Що змінили у вашому характері, у поглядах на життя 22 місяці війни?

– Багато чого змінили, навчили по-справжньому цінувати дружбу. І взагалі роки служби навчили цінувати життя. А досвід, якого там набув, згодився у моїй теперішній роботі. В Афганістані я навчився добре керувати тягачем і петрати в техніці. Там потрібно було все робити в польових умовах, як кажуть, "на коліні". Було таке, що й тягач утопив, а комбат наказав за тиждень привести його до ладу. І за вказаний час я його відремонтував, висушив, розібрав і склав, як годиться. Усе-таки це великий досвід, і його мені дала армія, війна... Там я навчився бути відповідальним.

– Чи страшно було зробити перший постріл... в людину?

– Особливо мені – ні! На страх не було часу. Коли в тебе стріляють, то маєш захищатися, а не боятися. Жити хотілося...

– Чи часто у спогадах "повертаєтесь" в Афганістан?

– Зараз усе рідше, колись часто снівся один і той самий сон: ніби річка Кабул тече в протилежний бік. Я чомусь пливу на плоті, а пліт збитий зі шпал, біля мене багато зброї, а наші бронетранспортери, які рухаються уздовж ріки дорогою, позаймали "духи". От вони в мене стріляють, я беру зброю одну за одною, а вона без куль, і прокидається весь спитнілий.

Часто з хлопцями збираємося у спілці ветеранів Афганістану і згадуємо ті страшні роки. У нас є графік зборів, маємо свій музей у спілці, також монумент слави, що вшановує пам'ять тих, хто загинув на війні.

Тетяна БАЛЛА
Фото автора та зі сімейного архіву Василя Микитчина

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсна свідомість
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Коректор
Андрій КОСЮРА.....226-32-03
Кореспонденти:
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Оксана ЛОЖ.....226-36-23
Лілія ХОМИШИНЕЦЬ.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 39 563.
Замовлення 197.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко, Андрій Косюра.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".